

нения от пътя й Вл.Василев. Но споменатата негова поява в печата е мотивирана от писмо-настоятелна покана на Атанас Крачолов, изпратено на 1 ян.1968 г. от Чирпан:

"Мили г. Василев,

Аз и Стоянка ти честитим Новата 1961 година и ти пожелаваме здраве и добър живот!

Как си със здравето? Какво работите? Защо не напишете един портрет на Вашия мил и толкова нещастен приятел Яворов? Бъдете сигурен, че ако сторите това, ще стане нещо чудесно. Всички добри хора ще посрещнат с най-голямо задоволство Вашия труд. Кой друг би могъл да стори това освен Вие, който в ония трудни минути бяхте като канара зад неговия вече немощен гръб? Ако не сторите това не ще ли изневерите на един дълг към потомството?

Простете ми, че имам смелостта да говоря за всичките тези неща. Вие знаете, че аз винаги съм считал, че само Вие можете да напишете нещо от решително значение за нещастния ми брат.

Тебе предан

*Атанас Т.Крачолов" *.*

/Документът е от фонд Владимир Василев № 373 оп.1 а.е.1 в ЦДА/.

За всеки, който познава фактите, а те са добре известни, коментарът е излишен. По-важното е, че Вл.Василев е написал своите спомени, въпреки че в тях споделя и съпротивата си към подобен род писания. Текстът, заедно със спомена му за П.П. Славейков в същия сборник, се оказва и последната негова публикация приживе. В сборника той е поместен непосредствено след спомена на Атанас Крачолов. Борис Делчев не е нарушил връзката между двата спомена, скрепена от цитираното сърдечно писмо, написано от брата и изпратено до приятеля на поета на датата на рождения му ден. И в този текст Вл. Василев отстоява "високото" четене на Яворов, противопоставящо се на мълвата, клюката, конфор-

* Не ми е известна публикация на този документ. Предавам точно стиловите и правописни особености.